

EL MÓN JA NO TÉ EN TRUMP COM A GENDARME?

Cimera internacional de París: 50 països

Serà la por a la misèria o Ormuz és la prova que la Unió Europea existeix a l'escena internacional. El 17 d'abril, la reunió a París de cinquanta països ha permès a la UE impulsar una nova xarxa d'estats capaços de reinventar l'estabilitat internacional davant la deserció americana.

Darrere de micròfons acuradament alineats, el canceller alemany, el president francès i els caps dels governs italià i britànic van explicar el significat de la seva "iniciativa" per a l'estret d'Ormuz. Era com si el Regne Unit mai no hagués marxat de la Unió, com si Alemanya i França haguessin esborrat tot desacord, com si Itàlia hagués deixat de jugar la seva carta americana. Amb tot, també han desautoritzat la posició d'en Pedro Sánchez i la conferència de Barcelona, però tant se val.

No només les quatre principals economies europees s'afirmaven en la direcció política d'Europa, sinó que Indonèsia i el Japó, Ucraïna i l'Àrabia Saudita, Singapur, l'Índia i Austràlia, una quarta part de tots els estats del món i, no dels menys prominents, es

van comprometre a garantir la llibertat de moviment (sobretot de petroli) en l'essencial estret d'Ormuz.

Han definit una "tercera via" entre els Estats Units i l'Iran? És clar que això no era per ara. La confusió persistent ho hauria transformat en un gest inútil. Això serà per a més endavant, quan les armes callin, però la cimera va ser significativa perquè el que els europeus estaven dibuixant era, de fet, l'ordre internacional —una cosa una mica més arregladeta— que voldrien que substituís el desordre mundial creat pel Trump. Perquè aquest home ha desacreditat tant el poder dels Estats Units que ni el Golf Pèrsic, ni tota Àsia, ni Europa confien ja en aquesta superpotència i el món ja no té policia, ni bo ni dolent... Tant de bo!

MINI ALTO EL FOC AL LÍBAN

Després de setmanes de negociacions s'acorda un alto el foc al Líban

Ha costat molt. En Trump i en Netanyahu han parlat dia i nit. Els americans necessiten que s'obri l'estret d'Ormuz, però els iranians no ho permetran fins que els sionistes deixin d'atacar el Líban... i els israelians el volen deixar arrasadet del tot. Un problema que ha fet que els dos amics assassins s'hagin barallat, amb amenaces i coaccions en conferències secretes. Al final, en Netanyahu ha acceptat i ha anunciat una treva. La negociació hauria estat tot un èxit i en Trump se l'ha apuntat com a miracle propi.

Quinze dies era el termini de l'acord. En realitat, l'alto al foc ha durat quatre hores. Just el temps que ha necessitat l'exèrcit sionista per tornar a posar a punt els avions i proveir-los de combustible i bombes.

El fiasco ha arribat en ple retorn del libanesos a casa seva. Altra cosa no seran, però tossuts ho són una estona. Saben que segurament no trobaran ni rastre de casa seva, que la ciutat sencera ara és només un munt de runes, però, tot i així, a cada ocasió que es presenta, agafen ni que sigui la mula, el carro, un matalàs que potser encara els queda i enfilen cap a casa. Però és que no n'aprendran mai? Des d'aquí els fem arribar una súplica:

Libanesos, per *la mort* de Déu, no torneu a casa. Són ganes de prendre mal. Per si no ho heu notat, el Líban, després de Gaza, és el nou camp d'entrenament de les forces genocides d'Israel. Ni cas de treves ni altos el foc! Quedeu-vos entre les pedres anònimes de les muntanyes, a l'ombra d'al-

gun cedre majestuós, i no us fieu ni una mica de res que pugui dir aquest criminal, ni tampoc el seu germà estunidenc. No creueu la nova *línia groga* —mania curiosa i històrica dels israelians de pintar línies de colorins arreu. Per favor, a veure si algú de vosaltres pot quedar viu.

LLUFA